

Katedra zvukové tvorby

Posudek teoretické diplomové práce – bakalářské / magisterské

Autor/ka práce: Václav Kopelec

Název práce: Postsynchron jako stylizace dialogové složky AV díla

Posudek vedoucí/ho práce Posudek oponenta/ky

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): MgA. Radim Lapčík

KZT FAMU

Hodnocení obsahu a výsledné podoby teoretické diplomové práce:

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....A-B.....

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....B.....

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....B-C.....

Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....C.....

Jazyková a stylistická úroveň práce.....C-D.....

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejeté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě)A.....

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úpravaB.....

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....B.....

Celkové hodnocení diplomové práce (A-F)C.....

(vysvětlivky hodnocení: A = výborný výkon převyšující daná kritéria, B = nadprůměrný výkon s minimem chyb, C = průměrný výkon s přijatelným počtem chyb, D = přijatelný výkon s větším počtem chyb, E = výkon vykazující minimální naplnění kritérií, F = nepřijatelný výkon)

Doporučení:

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce obsahuje odstavec shrnující obsah práce a její závěry; rozvádí detailněji hodnocení dílčích kritérií uvedených výše, zejména zdůvodnění známek D, E, F; vyzdvihuje přednosti práce, zvláště v případě hodnocení A, B; formuluje otázky, k nimž se student/ka musí při obhajobě vyjádřit; na závěr uvádí jednoznačné vyjádření, zda autor prokázal či neprokázal schopnost samostatné tvůrčí činnosti ve své oblasti výzkumu, zda jeho práce splňuje či nespĺňuje požadavky standardně kladené na diplomové práce, zda vedoucí/oponent práci doporučuje či nedoporučuje k obhajobě a jakou známku navrhuje. Slovní hodnocení má typicky rozsah 1 normostrany; v případě práce bez výtek může být i kratší. U prací, kde není co vytýkat, je namísto položit doplňující otázku ve smyslu, kam by uchazeč pokračoval v dalším výzkumu.

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce:

Bakalářská práce Václava Kopelce se věnuje oblasti praktické audiovizuální tvorby, která je sice aktivním tvůrcům důvěrně známá, avšak po teoretické stránce dosud málo zpracovaná – konkrétně tvůrčím způsobům využití postsynchronního zpracování dialogu, tj. *stylizačnímu* postsynchronu, který nenapodobuje hlas reálně nahraný při natáčení, ale konstruuje hlas postavy *de novo*, podle potřeb vyprávění a/nebo světa příběhu.

Posudek nelze nezačít povzdechem, že ne všichni studenti jsou stejně zruční v sepisování textů jako v praktické zvukové tvorbě. Václav Kopelec celkem evidentně patří mezi praktiky, kteří zápasí se stylistikou textu i v případě, že zpracovávané téma důvěrně znají. Fakt, že preexistující teoretické zdroje k tomuto tématu jsou řídké a terminologicky nepřiliš jednotné, a že tedy používané termíny je třeba redefinovat nebo alespoň specifikovat kontext, v němž jsou použity, této práci bohužel na přehlednosti nepřidává.

V ideálním světě bychom se dočkali preciznějšího používání termínů „ADR/postsynchron/revoicing/dabing“ – i přes autorovu snahu práce nevyhnutelně do jisté míry odráží terminologický chaos reálného světa, kdy je v rámci výroby filmu a komunikace s nezvukaři – např. s produkcí – často důležitější jmenovat technický způsob zpracování zvuku než jeho umělecké pozadí, a tedy se setkáváme s tím, že termín ADR bývá použit přeneseně pro *jakýkoliv* postsynchron, včetně stylizačního, ev. termín dabing pro *jakoukoliv* výměnu hlasu, včetně výměny probíhající v rámci téhož jazyka.

(S podobnou situací se rozhodně nesetkáváme poprvé – vzpomeňme alespoň na technický termín voiceover, který rovněž vypovídá o technickém způsobu výroby a použití příslušné nahrávky hlasu, a ne už o jeho dramaturgické funkci, která může být v různých dílech různá, v závislosti na jeho obsahu a na audiovizuálním kontextu.)

Přeneseme-li se přes místy kulhající stylistiku, je z předložené práce zjevné, že student danou problematiku v praxi ovládá. Příklady filmů, v nichž byl stylizační postsynchron použit, jsou vybrány uspokojivě. Samostatné vypíchnutí pravděpodobných důvodů, které k jeho použití vedly, pomáhá čtenáři pochopit logiku tvůrčí volby a možná i přemýšlet o tom, za jakých okolností by mohl po *revoicingu* sáhnout sám.

Určitou vadou na kráse je nepochybně stručnost – práce bohužel zvolené téma nerozebírá podrobně, spíše jen vymezuje pole pro případný další teoretický text, podložený v ideálním případě i vlastním výzkumem, který by *revoicing* (tvůrčí postup) jako specifický případ použití *dialogového postsynchronu* (technického postupu) definoval přesněji a přesvědčivěji, a následně podrobněji zpracoval.

Namísto tohoto podrobnějšího zpracování student předkládá popis vlastních praktických zkušeností s revoicingem, včetně popisu úvah, které jej k tomuto tvůrčímu postupu vedly. Tím opět prokazuje, že on sám této problematice rozumí, ale jen v omezené míře toto porozumění zprostředkuje svým čtenářům. Škoda.

Kýženého zobecnění se nedočkáme ani v závěru, který je vlastně jen stručným shrnutím předcházejícího textu.

Jako celek nicméně, i přes četné dílčí nedostatky, tato práce splňuje požadavky běžně kladené na bakalářské práce, byť svědčí o tom, že její autor je zaměřen spíše prakticky. Práci k obhajobě doporučuji a navrhuji hodnocení C.

Datum: 8.9.2021

Podpis: